

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/224/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225107
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1212225107.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Branislava Krála, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 885,12 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 25. novembra 2014, č. k. 9C/36/2012-125 a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13. januára 2015, č. k. 9C/36/2012-162, takto

r o z h o d o l :

Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 25. novembra 2014, č. k. 9C/36/2012-125, **p o t v r d z u j e**.

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13. januára 2015, č. k. 9C/36/2012-162, v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 175,- eur a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 885,12 eur, ktorá mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II, pretože tento nerozhodol v zákonnej lehote o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní, vedenom pre pohľadávku žalobcu vzniknutú neplnením záväzku, vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 1590012 dlžníkom O. A.. Súd prvého stupňa zároveň zamietol návrh na prerušenie konania. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že vec prejednal v súlade s § 101 ods. 2 O. s. p. na pojednávaní dňa 25. 11. 2014 v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovanej, ktorí sa nedostavili, hoci boli riadne predvolaní a právny zástupca žalobcu svoju neúčast' ničím neospravedlnil ani nepožiadaval o odročenie pojednávania. Právny zástupca žalobcu elektronickým podaním, odoslaným súdu prvého stupňa dňa 20. 11. 2014, žiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Súčasne navrhol prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlúčenia sudcu povereného prejednáváním veci. S poukazom na ust. § 109 ods. 2 písm. c/ a § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. súd prvého stupňa dospel k záveru, že nebol daný dôvod na prerušenie konania ani podľa jedného z týchto ustanovení, a preto návrh žalobcu na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol. Uviedol, že sťažnosť

žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. 10. 2012, č. k. 2NcC/51/2012-21, bola uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. 6. 2013, č. k. IV. ÚS 390/2013-11, odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie a podľa jeho názoru neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní.

Vo veci samej súd prvého stupňa svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ust. § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, účinných v čase namietaného nesprávneho úradného postupu, § 9 ods. 2 v platnom znení, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3 a § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a § 44 ods. 8, 9 Exekučného poriadku a vecne tým, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď v konaní nepreukázal splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa zistil, že v exekučnej veci oprávneného žalobcu proti povinnému O. A., E.. XX. X. XXXX, vydal dňa 9. 9. 2005 v konaní sp. zn. 37Er/1596/2005 poverenie č. 5102 009672* súdному exekútorovi O.. K.X. S. na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - Notárskej zápisnice uloženej v Zbierke listín č. N 1497/2005, NZ 16093/2005, vyhotovenej notárom O.. F. Ď. v Partizánskom dňa 16. 4. 2005. Súd prvého stupňa predmetnú exekučnú vec postúpil na ďalšie konanie Okresnému súdu Pezinok, na ktorom je vedená pod sp. zn. 15Er/14888/2008. Emailovým podaním zo dňa 6. 10. 2010, odoslaným exekučnému súdu dňa 11. 10. 2010, žalobca ako oprávnený navrhol zmenu súdneho exekútora z O.. K. S. na Exekútorový úrad O.. X. D.. Exekučný súd (Okresný súd Pezinok) o tomto návrhu rozhodol uznesením zo dňa 30. 1. 2012, č. k. 15Er/14888/2008-23. Pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora teda exekučný súd nedodržel zákonnú 30-dňovú lehotu, keď o nej rozhodol za 482 dní. Na základe uvedeného mal súd prvého stupňa za to, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu a tento prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu bol splnený. Ďalšie kumulatívne predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom však podľa jeho záverov splnené neboli. Žalobca dostatočne nepreukázal existenciu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Čo sa týka náhrady majetkovej škody, predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov, spojených s činnosťou žalobcu, uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, súd prvého stupňa mal za to, že aj v prípade, ak by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je žalobca povinný preukázať. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení v konaní označil ako dôkaz znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný dňa 17. 1. 2014 Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý založil k sp. zn. súdu prvého stupňa 9C/28/2012. Tento listinný dôkaz však podľa súdu prvého stupňa nepreukazuje vznik a výšku skutočnej majetkovej škody v tejto konkrétnej veci. Uvedený posudok iba vyčísluje náklady všeobecne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií, adresovaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na okresných súdoch Slovenskej republiky v exekučných veciach. Súd prvého stupňa mal za to, že takto vyčíslené výdavky nie sú skutočnou škodou, ktorú bol žalobca povinný v konaní preukázať, keďže ide iba o všeobecne vyčíslené náklady nepreukazujúce vznik a výšku majetkovej škody konkrétne v prejednávanej veci. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno v tomto smere.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, súd prvého stupňa uviedol, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť jej preukázania. Žalobca svoje tvrdenia, že nezákonným zásahom bola vyvolaná situácia, ktorá ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, ničím nepreukázal ani nekonkretizoval. Súd prvého stupňa mu preto nemohol priznať náhradu nemajetkovej ujmy na základe jeho abstraktných tvrdení. K argumentácii žalobcu, že neexistencia účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti a u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, súd prvého stupňa poukázal na to, že žalobca nevyužil svoje zákonné možnosti a neurgoval vydanie rozhodnutia na súde ani nepodal sťažnosť na prípadné prietahy v exekučnom konaní. Okrem toho, s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/675/2011, súd prvého stupňa zastával názor, že nepríjemnosti spôsobené členom vo vedení

spoločnosti, možno zohľadniť iba v obmedzenej miere, a že v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu, spôsobenú prípadnou neprimeranou dĺžkou konania, by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na právnickej osobe nejakým spôsobom podieľajú, pretože im nevzniká ujma priamo, nie je daná priama príčinná súvislosť. Súd prvého stupňa dodal, že nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností jednotlivého prípadu. V prejednávanej veci sa exekučný súd pred rozhodnutím o zmene súdneho exekútora musel najskôr vysporiadať s podnetom pôvodného exekútora na čiastočné zastavenie exekúcie, v dôsledku čoho nebolo objektívne možné, aby dodržal zákonnú lehotu na rozhodnutie o zmene exekútora. Žalobca vznik skutočnej škody ani nemajetkovej ujmy nijako nepreukázal a podľa súdu prvého stupňa je nepravdepodobné, že by za obdobie nedodržanej zákonnej lehoty došlo k tak závažnej ujme, ako popisoval v žalobe. Poznamenal, že je neprípustné, aby žalobca prenášal podnikateľské riziko vo forme zániku, resp. riziko insolvenčného povinného na súd. Treba zohľadniť aj to, že ak žalobca poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzrozumený s tým, že existuje riziko insolvenčného povinného a že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž. Vzhľadom na tieto skutočnosti bol súd prvého stupňa toho názoru, že dostatočným zadosťučinením pre žalobcu je konštatovanie porušenia jeho práva. Uviedol tiež, že nemohol skúmať porušenie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, na ktoré žalobca poukazoval v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu, pretože samotné porušenie tohto práva patrí výlučne do právomoci ústavného súdu a žiadne konanie, v ktorom by bol konštatovaný prieťah v konaní, sa nevedlo (žalobca to netvrdil ani nepreukázal). Zdôraznil, že aj ak by sa potvrdilo porušenie základných práv žalobcu, bolo by potrebné preukázať existenciu konkrétnej nemajetkovej ujmy, čo žalobca nepreukázal. Napokon žalobca podľa súdu prvého stupňa nepreukázal ani existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu, ako tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu. Nepreukázal totiž, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak, keďže ako vyplýva z exekučného spisu, exekučné konanie nebolo do dnešného dňa skončené. Námietku premičania, uplatnenú žalovanou, súd prvého stupňa vyhodnotil ako neopodstatnenú. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu v konaní úspešnej žalovanej nepriznal, keďže jej žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vec prejednal v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O. s. p.) napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny s nimi spájané, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že už vo svojej žalobe upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. To, že krajský súd v označených skutočnostiach nezhliadol dôvod na vylúčenie sudcu, podľa žalobcu nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne aj v očiach verejnosti, nie je možné tohto sudcu považovať za nestranného, a to aj z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (príkladmo poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 10. 2012, č. k. 11NcC/46/2012-24), ako aj s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávania práva na nestranný súd. Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, a preto podľa neho nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci súdom prvého stupňa (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne marí jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že súd prvého stupňa sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu ignoroval, a to napriek tomu, že žalobca trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde. Vytýkal tiež súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovanej, z ktorých pri rozhodovaní

vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom. Zastával názor, že súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je pritom dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd vydal poverenie, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Ďalej žalobca poukázal na zásadu kontradiktórnosti a namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd prvého stupňa podľa žalobcu porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Poznamenal, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise, pričom len také listiny by mohli slúžiť ako dôkaz. Ku skutočnosti, že žalovaná sa vo veci napriek výzve súdu prvého stupňa nevyjadrila, žalobca uviedol, že súd prvého stupňa mal preto rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. na základe žalobcom tvrdeného skutkového stavu. Súd prvého stupňa však namiesto toho bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil a následne vo veci meritórne rozhodol. Žalobca taktiež namietal, že súd prvého stupňa úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému, výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií, ako aj poštovných a telekomunikačných výdajov, a preto je napadnutý rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa neho vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Súd prvého stupňa odôvodnil napadnutý rozsudok rovnako ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupujú rovnakí účastníci konania, ale v ktorých bol rozdielny skutkový základ. Súd prvého stupňa tak vytvára odôvodnenia rozhodnutí formulárovým spôsobom, čo nemožno ústavnoprávne akceptovať. Žalobca nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), pretože ak by súd rozhodol o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Podotkol, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť, a teda ani znášať náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Žalobca poukázal na skutočnosť, že pri vyčíslení majetkovej škody vychádzal z účtovnej agendy, ktorú vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť, obdobne ako pracovné a obchodné zmluvy. Dôkazy o výške majetkovej škody, vrátane znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, chcel predložiť v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy vrátane tých, ktoré vznikli po podaní žaloby v dôsledku narastania škody. Namietal, že súd prvého stupňa, vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom č. 1/2014, vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý žalobca predložil ako dôkaz o vzniku škody a z ktorého jednoznačne vyplývajú konkrétne náklady vynaložené žalobcom, v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Zároveň súčasťou posudku sú aj prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, na úpravu informačného systému, na poštovné a na telekomunikačné služby. K nemajetkovej ujme žalobca vytýkal súdu prvého stupňa, že vo svojom rozhodnutí nevyvetlil, prečo nekonštatoval porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote, zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase, hoci sám súd prvého stupňa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Namietal, že súd prvého stupňa v súvislosti s majetkovou ujmou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania pritom jednoznačne vyplýva, že práva žalobcu boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty. Za irelevantné považoval úvahy súdu prvého stupňa o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil, keďže súdne

rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, taktiež úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom, ako aj úvahy o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, pretože tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu. Mal za to, že všetky problémy, ktoré boli vyvolané v jeho právnej sfére nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. V závere svojho odvolania žalobca k návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol tento súdu prvého stupňa doručený pred nariadeným pojednávaním, súd prvého stupňa bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Súd prvého stupňa sa správne pred meritórnym rozhodnutím zaoberal návrhom žalobcu na prerušenie konania a dospel aj k správne záveru, že v danej veci neboli dané dôvody na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. (obligatórne prerušenie konania) ani v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (fakultatívne prerušenie konania). Odvolací súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že ako vyplýva z obsahu spisového materiálu (č. l. 109) a ako správne uvádza aj súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, ústavná sťažnosť žalobcu, predmetom ktorej bolo rozhodnutie o porušení jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. októbra 2012, sp. zn. 2NcC/51/2012, bola uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. júna 2013, č. k. IV. ÚS 390/2013-11, odmietnutá pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie. Z toho je zrejmé, že tak v čase rozhodovania súdu prvého stupňa o návrhu žalobcu na prerušenie konania, ako aj už v čase podania tohto návrhu (dňa 5. 9. 2014 a opakovane dňa 20. 11. 2014), na Ústavnom súde Slovenskej republiky žiadne konanie o predmetnej ústavnej sťažnosti žalobcu neprebiehala. Za tejto situácie preto nebolo možné konanie v prejednávanej veci prerušiť do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky, keďže toto už bolo skončené.

Názor žalobcu, že súd prvého stupňa mal rozhodnúť o jeho návrhu na prerušenie konania samostatným uznesením, pred rozhodnutím o veci samej, nemá oporu v žiadnom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Súdu prvého stupňa nič nebránilo, aby tým istým rozhodnutím (napadnutým rozsudkom) rozhodol o veci samej a súčasne aj o návrhu žalobcu na prerušenie konania, keďže tento návrh žalobcu nepovažoval za opodstatnený. Súd prvého stupňa týmto postupom neporušil procesné práva žalobcu, ktorý mal možnosť napadnúť odvolaním aj výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým nebolo vyhovené jeho návrhu na prerušenie konania, pričom túto možnosť žalobca aj využil. V nadväznosti na uvedené, tak odvolacie námietky žalobcu v tomto smere nie sú dôvodné a súd prvého stupňa nepochybil, keď v napadnutom rozsudku zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a pristúpil k rozhodovaniu o merite veci.

Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že súd prvého stupňa stanovil termín prvého pojednávania na deň 11. 9. 2014, ktoré však bolo odročené bez prejednania veci. Následne stanovil ďalší termín pojednávania na deň 25. 11. 2014. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 14. 10. 2014 (viď doručka na č. l. 99). Žalobca ani jeho právny zástupca sa na toto pojednávanie nedostavili. Dňa 20. 11. 2014 žalobca doručil súdu prvého stupňa elektronické podanie, ktorým požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania, z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a vzhľadom na podanú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 127 Ústavy SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 2NcC/21/2012 zo dňa 16. októbra 2012 vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaniu veci, navrhol prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Ako bolo

uvedené vyššie v predmetnej veci takúto ústavnú sťažnosť žalobcu ústavný súd odmietol uznesením zo dňa 20. júna 2013, č. k. IV. ÚS 390/2013-11, a teda v čase pred rozhodnutím súdu prvého stupňa, resp. ešte aj pred doručením predvolania na pojednávanie vytyčené na deň 25. 11. 2014 právnenému zástupcovi žalobcu. Z toho vyplýva, že prípadný dôvod na odročenie pojednávania nebol daný, keďže už v čase doručenia predvolania na pojednávanie vytyčené na deň 25. 11. 2014 bolo žalobcovi už viac ako rok zrejmé, že jeho ústavná sťažnosť bola odmietnutá. Zároveň žalovaná svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnila elektronickým podaním, odoslaným súdu prvého stupňa dňa 21. 11. 2014 s tým, že nežiadala o odročenie pojednávania. Vzhľadom na to súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 25. 11. 2014 vo veci pojednával a meritórne rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 druhá veta O. s. p.) s prihliadnutím na obsah spisu a na dosiaľ vykonané dôkazy. Tento postup súdu prvého stupňa bol v súlade s § 101 ods. 2 O. s. p. a súd prvého stupňa ním neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Odvolací súd poznamenáva, že žalobca bol v predvolaní na pojednávanie aj riadne poučený o procesných právach účastníka konania, vrátane možnosti postupu súdu podľa § 101 ods. 2 O. s. p.

Nedôvodná je aj odvolacia námietka žalobcu, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Odvolací súd k tejto argumentácii žalobcu uvádza, že uznesením zo dňa 16. októbra 2012, č. k. 2NcC/51/2012-21, rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava II (vrátane vtedajšej zákonnej sudkyne O.. A. M., ako aj sudcu O.. D. Z., ktorému bola dňa 24. 2. 2014 opatrením predsedníčky súdu prvého stupňa predmetná vec prikázaná na vybavenie), nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania v predmetnej veci, s výnimkou sudkyne A. A., ktorú z pojednávania a rozhodovania tejto veci vylúčil. Ústavná sťažnosť žalobcu proti predmetnému rozhodnutiu odvolacieho súdu pritom bola v čase rozhodovania súdu prvého stupňa Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie (IV. ÚS 390/2013-11 zo dňa 20. júna 2013). Dňa 2. 5. 2014 bola predmetná vec opatrením predsedníčky súdu prvého stupňa prikázaná na vybavenie O.. Z. Z., ktorá v čase vzniesenia námietky zaujatosti a rozhodovania o nej ešte nepôsobila ako sudkyňa na súde prvého stupňa a žalobca teda proti nej námietku zaujatosti v žalobe ani nevzniesol, pričom túto nevzniesol ani následne po pridelení veci uvedenej sudkyňi a ani ona sama neoznámila skutočnosť, pre ktoré by sa cítila byť vo veci zaujatá. Neboli preto splnené podmienky pre rozhodovanie krajského súdu o (ne)zaujatosti zákonnej sudkyne O.. Z. Z. v danej veci.

Neobstojí ani argumentácia žalobcu, že nakoľko sa žalovaná k žalobe napriek výzve súdu prvého stupňa nevyjadrila, súd prvého stupňa mal vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Pre rozhodnutie veci takýmto rozsudkom totiž neboli splnené podmienky, keďže žalovaná sa k žalobe písomne vyjadrila podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 19. 12. 2013 (č. l. 49), ktoré bolo doručené aj právnenému zástupcovi žalobcu dňa 13. 8. 2014 (viď doručka na č. l. 72). Navyše aj v prípade, ak sú splnené zákonné podmienky uvedené v § 153b ods. 2 O. s. p., je len na úvahe súdu, či rozhodne rozsudkom pre zmeškanie alebo nie, keďže ust. § 153b O. s. p. vyjadruje možnosť súdu rozhodnúť týmto spôsobom, nie povinnosť.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani odvolacie námietky žalobcu ohľadom toho, že postupom súdu prvého stupňa mu mala byť odňatá možnosť konať pre súdom, nakoľko prostredníctvom vykonaného pojednávania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, okrem iného aj znalecký posudok. Táto odvolacia argumentácia taktiež svedčí len o nepozornosti žalobcu, keďže na predmetný znalecký posudok č. 1/2014, vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave v konaní poukázal, súd prvého stupňa sa s ním oboznámil na pojednávaní konanom dňa 25. 11. 2014, ako to vyplýva zo zápisnice z tohto pojednávania a s týmto dôkazom sa vysporiadal aj v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolací súd zároveň poukazuje na ust. § 120 ods. 1 prvá veta, v spojení s ods. 4 O. s. p., podľa ktorého je povinnosťou účastníka konania predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, o čom bol žalobca aj riadne poučený už v predvolaní na pojednávanie vytyčené na deň 11. 9. 2014, ako aj v predvolaní na pojednávanie vytyčené na deň 25. 11. 2014. Žalobca si však túto svoju povinnosť napriek vedomosti o vytyčenom termíne pojednávania, ktorého sa z vlastnej vôle nezúčastnil, nesplnil a neoznačil žiadne ďalšie dôkazy, z ktorých mala vyplývať výška ním uplatnenej škody. V zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou O. s. p., bol pritom súd prvého stupňa povinný prihliadnúť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Podľa názoru odvolacieho súdu, žalobcovi, ako účastníkovi konania, bola súdom prvého stupňa daná možnosť na vykonanie procesných úkonov a účasti na pojednávaní, avšak nakoľko sa žalobca na pojednávanie nedostavil a nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu,

resp. prípadný dôvod, pre ktorý žiadal o odročenie pojednávania, neexistoval ani v čase jeho nariadenia a iný dôležitý dôvod žalobca neuviedol, súd prvého stupňa nepochybil, keď vec v jeho neprítomnosti prejednal podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a s prihliadnutím na obsah spisu aj vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

Odvolačný súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca v konaní nepreukázal vznik ani výšku skutočnej majetkovej škody. Všeobecné vyčíslenie nákladov v znaleckom posudku bez ďalšieho nie je dôkazom o vzniku a výške škody v konkrétnom prípade. Napokon žalobca ani ich vynaloženie v konkrétnom prípade nepreukázal, čím neuniesol dôkazné bremeno v konaní. V tomto smere odvolací súd poukazuje na zdôvodnenie napadnutého rozsudku súdom prvého stupňa. Ďalšie dokazovanie výšky škody bolo zároveň právne bezvýznamné, keďže žalobca neuniesol ani dôkazné bremeno preukázania príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom štátu a údajným vznikom škody na jeho strane, ktorú v konaní nepreukázal.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peňazoch, nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. V prípade právnickej osoby totiž nemožno hodnotiť jej doterajší život a prostredie, v ktorom žije, resp. jej súkromný život a spoločenské uplatnenie. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by postupom žalovanej došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti žalobcu. Žalobca v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku ním namietaného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyše, takýto zásah je už pojmovo vylúčený, keďže vyššie popísaná nečinnosť exekučného súdu predsa nemôže mať vplyv na povesť žalobcu. Odhliadnuc od uvedeného, odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal, že by mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetnom exekučnom konaní vznikla nemajetková ujma (t. j. za predpokladu, že by zák. č. 514/2003 Z. z. umožňoval priznať náhradu nemajetkovej ujmy aj právnickej osobe) a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi deklarovanou nemajetkovou ujmovou a postupom súdu pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora.

Neobstojí ani argument žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Podľa odvolacieho súdu je napadnutý rozsudok preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, rovnako obsahuje ustanovenia právnych predpisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj náležite interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec náležite právne posúdil a svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že súčasťou práva na spravodlivý proces nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami, či právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. Napokon neopodstatnená je i námietka žalobcu, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach rovnako formulárovým spôsobom. Je známou skutočnosťou, že žalobca podal na súdy SR množstvo žalôb, ktoré sa týkajú tých istých účastníkov a ich skutkový základ je rovnaký (oneskorené rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup exekučného súdu). Všetky tieto žaloby žalobca odôvodnil rovnako (t. j. "formulárovo"), keď rozdiely sa týkajú iba označenia toho - ktorého exekučného konania, označenia povinného, označenia súdneho exekútora a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tohto stavu nemožno vytýkať súdu prvého stupňa, že rozhodnutia v týchto veciach odôvodňuje rovnako, resp. obdobne. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by takýto postup súdu prvého stupňa nebol zákonný. Odvolací súd poznamenáva, že je to práve žalobca a nie súd prvého stupňa, ktorý nevenoval dostatočnú pozornosť priebehu konania, keď vo svojom formulárovom odvolaní, ktoré v rovnakom znení podával aj v iných veciach, namieta aj skutočnosti a vytýka súdu prvého stupňa také pochybenia, ktoré z napadnutého rozsudku nevyplývajú, resp. ktoré sú podľa obsahu spisu jednoznačne nedôvodné a pokiaľ by žalobca mal dostatočné vedomosti o danom konaní, musel by o nich vedieť (napr. odvolacie námietky týkajúce sa nepodania vyjadrenia žalovanej k žalobe, či rozporné odvolacie námietky týkajúce sa znaleckého posudku č. 1/2014, keď v jednej časti odvolania tvrdí, že tento chcel

predložiť na pojednávaní a v jeho ďalšej časti sa vyjadruje k údajnému nedostatočnému oboznámeniu sa súdu prvého stupňa s týmto posudkom).

Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vo výroku vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Napadnutým uznesením zo dňa 13. januára 2015, č. k. 9C/36/2012-162, súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanie odvolania v sume 20,- eur a za vyhotovenie rovnopisu podaní a ich príloh, ktoré tvoria súdny spis, v sume 3,- eurá, v lehote 15 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia. Súdny poplatok súd prvého stupňa vyrubil podľa položiek č. 7a a č. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a podľa obsahu odvolania ním napadol výrok, ktorým mu súd prvého stupňa uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok 20,- eur za podanie odvolania. Žiadal, aby súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 210a O. s. p. tomuto odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a napadnuté uznesenie zrušil bez náhrady a v prípade, ak tento postup nevyužije, aby napadnuté uznesenie/výzvu bez náhrady zrušil odvolací súd. Namietol, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, a preto je nepreskúmateľné. Uviedol, že v zmysle pol. č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Spoplatneniu teda podľa žalobcu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, nepodliehajú mu aj ďalšie úkony vo veci samej ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Žalobca však podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu, pričom súd prvého stupňa nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdному poplatku. Z tohto dôvodu mal za to, že nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007, sp. zn. 4Cdo/39/2007. Zastával názor, že uložením poplatkovej povinnosti v prípade, kedy ju nemal, došlo k zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky. V § 1 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch je totiž vyjadrená ústavná zásada vyplývajúca z čl. 59 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorej dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Žalobca zdôraznil, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku, vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. Súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, a teda môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Okrem toho žalobca poukázal na ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého sa z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 9. 2012 vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 9. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 9. 2012. Keďže v danom prípade žalobu podal na súd prvého stupňa pred 1. 10. 2012, konanie začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 9. 2012. Poznamenal, že do 30. 9. 2012 bolo podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch, konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom vecne oslobodené od poplatku. Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. 8. 2011 sp. zn. 6MCdo/2/2011, z ktorého podľa žalobcu vyplýva, že ak v čase začatia konania bolo súdne konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov, pričom išlo o vecné oslobodenie vyplývajúce priamo zo zákona, konanie je od poplatkovej povinnosti oslobodené celé a za žiadny procesný úkon urobený v tomto konaní sa poplatok neplatí. Ak sa teda oslobodzuje konanie ako celok, oslobodzuje sa podľa žalobcu aj odvolacie konanie. Tento záver podľa žalobcu potvrdili napr. aj Okresný súd Komárno a Okresný súd Rimavská Sobota v uzneseniach, ktoré priložil k svojmu odvolaniu.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené

v Sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou.

Podľa § 6 ods. 2 prvá a druhá veta zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa vyberá súdny poplatok 20,- eur.

Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zák. č. 71/1992 Zb., bola do Sadzobníka vložená novelou zák. č. 71/1992 Zb. vykonanou zák. č. 286/2012 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. 10. 2012. Súčasne bol touto novelou do zák. č. 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 9. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 9. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 9. 2012. Do 30. 9. 2012 konanie o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa zák. č. 514/2003 Z. z. nebolo uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov a v ust. § 4 ods. 1 písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. v znení účinnom do 30. 9. 2012 bolo výslovne uvedené, že toto konanie je vecne oslobodené od súdnych poplatkov. S účinnosťou od 1. 10. 2012 však bolo uvedené ustanovenie zo zák. č. 71/1992 Zb. vypustené zák. č. 286/2012 Z. z. Tento typ konania tak od 1. 10. 2012 už nie je vecne oslobodený od súdnych poplatkov.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na súd prvého stupňa dňa 27. 9. 2012 domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a dňa 12. 1. 2015 podal elektronickým podaním so zaručeným elektronickým podpisom odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 25. 11. 2014, č. k. 9C/36/2012-125. Podaním odvolania tak žalobcovi vznikla v zmysle § 5 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť. Vzhľadom na znenie ust. § 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb., podľa ktorého, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni, by žalobcovi v súvislosti s § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. nebolo možné uložiť povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by ho podal pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z., ktorým bola zavedená položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, t. j. pred 1. 10. 2012. Z vyššie uvedeného však vyplýva, že v prejednáwanej veci odvolacie konanie začalo už za účinnosti zák. č. 71/1992 Zb. v znení zák. č. 286/2012 Z. z. Žalobcovi preto podaním odvolania vznikla povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie vo výške 20,- eur v zmysle položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, v znení účinnom v čase podania odvolania. Na uvedené nemá vplyv skutočnosť, že žalobca podal žalobu na súd ešte pred 1. 10. 2012, dňa 27. 9. 2012, keďže odvolacie konanie bolo nepochybne začaté až po tomto dátume. Rovnako nedôvodné sú aj odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa svojvoľného rozširovania okruhu úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti súdom prvého stupňa. Z ust. § 6 ods. 2 druhá veta zák. č. 71/1992 Zb. totiž priamo vyplýva, že za odvolacie konanie vo veci samej sa poplatok vyberá podľa rovnakej sadzby ako poplatok za konanie v prvom stupni. Pokiaľ teda v položke 7a Sadzobníka súdnych poplatkov je stanovená výška poplatku zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20,- eur, je v nadväznosti na uvedené potrebné v rovnakej výške vybrať súdny poplatok aj v odvolacom konaní. Nejde pritom o rozširovanie okruhu úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti, keďže v Sadzobníku súdnych poplatkov je jednoznačne stanovená sadzba súdneho poplatku za konanie na prvom stupni a podľa § 6 ods. 2 druhá veta zák. č. 71/1992 Zb. tak možno určiť aj sadzbu súdneho poplatku za odvolacie konanie. Neobstojí teda ani poukaz žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa

29. 3. 2007, sp. zn. 4Cdo/39/2007, ktorý sa vzťahuje na odlišný skutkový základ a v danej veci nie je aplikovateľný. Obdobne to platí aj pre poukaz žalobcu na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. 8. 2011 sp. zn. 6MCdo/2/2011, ktoré sa týkalo súdneho poplatku za námietku zaujatosti. Pokiaľ ide o uznesenia prvostupňových súdov, ktoré žalobca priložil k svojmu odvolaniu, odvolací súd uvádza, že týmito rozhodnutiami súdom nižšieho stupňa nie je viazaný a aj po oboznámení sa s ich obsahom zotrváva na svojom právnom názore prezentovanom vyššie.

Z týchto dôvodov má odvolací súd za to, že uznesenie súdu prvého stupňa je v napadnutej časti, týkajúcej sa povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok 20,- eur za podané odvolanie, vecne aj právne správne. Zároveň spĺňa aj náležitosti vyplývajúce z ust. § 169 ods. 1 O. s. p., keď je z neho zrejmý dôvod vyrubenia súdneho poplatku, jeho výška, čas, spôsob a platobné miesto pre splnenie poplatkovej povinnosti, ako aj príslušná položka Sadzobníka súdnych poplatkov, na základe ktorej bol súdny poplatok vyrubený. Odvolací súd preto uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

V časti, ktorou súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok 3,- eurá za vyhotovenie rovnopisu podaní a ich príloh, ktoré tvoria súdny spis, uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 13. januára 2015, č. k. 9C/36/2012-162, nebolo napadnuté odvolaním a nadobudlo právoplatnosť.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.